

ÉDEN-BE-ZÁRVA

Még csak a nyár közepén jártunk, de számomra őszi fények cikáztak az utcákon, ahogy sétálgattam. Furcsa látásmód volt ez a szememben. A fényeket évszakok szerint osztályoztam. Volt nyári fény, mely lihegett a forróságtól. A téli fény hosszúra nyúlt árnyékaival ridegen villant a légben. A tavaszi, az kápráztató volt. Elvakított a színekkel dúsított éter. És ott volt az őszi fény, mindennél kedvesebb számomra, szintén hosszú árnyékú, melegséget sugárzó, a sárga száz árnyalatában játszó fény. Mintha a többinek a keveréke lett volna. Csak sokkal megnyugtatóbb. A séta célja egy szökőkút volt, ahol megpihentem és elgondolkodtam magamon. Néztem, hogy hullik bele a magasba lőtt permet a kút vizébe. Apró krátert és kirobbanó cseppeket hagyva maga után. Néztem, néztem, és hirtelen megfagyva láttam a cseppeket. Megállt körülöttem az idő. Megráztam a fejem, és üveges szemmel meredtem a káprázatra. Az idő. Az idő lehet a megoldás mindenre. Mert bizony, megoldást kellett találnom bajomra és egyben bánatomra.

Elhagyni készültem eme árnyékvilágot. A rákos szövet már szétrágta testem java-részét. Ez még csak elment volna. Egyszer mindenkinek meg kell halnia, de nem mindegy, hogyan. Engem tényleg rágott a daganat. Minden harapása kínszenvedés volt. Mert fájdalmat okozott. Ez a fájdalom pedig elviselhetetlen volt. Nem csak olyan jövők-megyek fájdalom, hanem olyan, ami kitölti az ember minden óráját, percét és másodpercét. Olyan nárcisztikus fájdalom, mely folyamatosan azt követelte tőlem, hogy figyeljek rá. Már a morfin is csak alig segített. Sokan ajánlották a gyógyszeres eutanáziát. Ez a megoldás viszont nem illett hozzám, a személyiségemhez. Mert azért a személyiségem még megmaradt. Azt nem emésztette fel a bennem tomboló tűzorkán. Tudós voltam, és mint tudós, az volt a véleményem, hogy a kegyes halál csak a szenvedést szünteti meg. A halál tényén nem változtat. Mert mindenki ugyanúgy meghal, nincs különbség. Eltérés csak a haldoklásban van. Azt meg sokféleképpen lehet alakítani. Ezért úgy döntöttem, hogy végső szenvedésemet összekapcsolom a kutatásaimmal.

A kulcsszót az orvosom adta meg számomra: „Talán, ha korábban jött volna!”

Nos, milyen igaza van. És mi lenne, ha olyan körülményeket teremtenék, hogy tényleg korábban eljutva a dokihoz, meg tudja gyógyítani a bajomat.

Idő... Korábban... Múlt, jelen, jövő... Vissza kellett térnem a múltba. Ez pedig lehetségesnek tűnt, hiszen az időutazás elmélete már a fejemben volt. A tér és az idő összekapcsolódik, és több dimenzióban felcsavarodva olyan lepedőt hoz létre, ami szabadon alakítható. Én pedig meg tudtam gyúrni ezt a „bránt”, ahogy a lepedőt nevezik. A gyűrődés következtében olyan hurkok keletkezhetnek, amikkel az ember visszarepülhet a múltba. A megoldás teljesen kézenfekvőnek látszott. Elegendő hozzá a vákuum energiája. Ezt a vákuum-energiát hasznosító időgépet építettem én, a tudós. Részecskéket, atomokat, sőt már molekulákat is küldtem a múltba. Vissza is jöttek.

Most itt volt az alkalom, hogy egy egész szerves lény jusson hozzá a tudomány áldásához. Nekem már úgyis mindegy volt. Tudom, hogy ez is eutanáziának tűnhet, hiszen ha balul üt ki, nincs visszaút. Akkor újfent csak az alagút marad, meg a fény. Ahogy a reanimáltak elbeszélik. De ez egy kétesélyes játszma volt a Természettel. Ha épségben visszajutok, akkor nyerek, ha nem, akkor meghalok. De az legalább gyors lesz. Mindez számomra a legmeggyőzőbb érv volt.

● Beültem a kapszulába. Indításra állítottam a kapcsolót, és megnyomtam a kioldót.

A visszazámláló ütemesen peregve nyelte a másodperceket, és mikor a nullához ért, elindultam. Majdnem szétszakított a start. Beleolvadtam a körülöttem lévő téridő szövedékbe. Spagettiként hurkolódtam fel egy 1-fokú p-bránra. Tudatom keresztülfogta az Univerzum keletkezését és végtelenségét. Együtt száguldottam az axionokkal, tachionokkal és a kvarkokkal. Lehagytam a fotonokat és hirtelen végtelen sötétségbe kerültem. Körülöttem lecsendesedett minden. Semmimem sem tudtam mozdítani. Csak a tudatom volt működőképes. Anyagi mivoltom eljutott az időtlenségbe. A megfagyott idő birodalmában voltam. Ekkor azonban iszonyatos fájdalom járta át a lelkemet. Késsel döfködte lelki szervem minden modulját. Elmém háborgott a kín alatt, és a megőrülés határán álltam.

Ekkor döbentem rá, hogy csapdába kerültem. Egy olyan téridő felületre keveredtem, melyben megállt az idő. Az örökkévalóságot értem el a múlt helyett. De ezzel a fájdalom is, melytől szabadulni óhajtottam, örökkévalóvá vált. Kétszeres gyötrelmem járt át, mikor belém villant ama felismerés, hogy itt még a halál sem segíthet. Hiszen ez az a hely, ahol még a rettegett Kaszás sem jár. Itt a semmi tényleg semmi. Örök kín vagy örök gyönyör. Örök élet. Ez az abszolút kezdet pontja, ahol Isten sem csinál semmit. Innen nincs menekvés, mivel senki sem vált meg a szenvedéseimtől, az Időtlen Paradicsom kénköves bugyrában. Szüntelenül irigykedve Ádámra és Évára gondoltam.

Ők legalább kijutottak az Édenből.

